

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: Még ezt is... — Csaba Mária: Adó. — Kerner István dr.: A keresztények szenvedése az Oltáriszentség tüzfényében. — Olcsvay Géza: Lelki tarsolyomból. — Nagelreiter Alajos dr.: Az oltár. IV. — Király Ödönné: A hit örökmécsese mellett. — Központi: Imaszándékunk. — Ottó Michael: A képmutató. — Oltáregyleti élet.

Az Oltáregyesület boldog Gizella-köreiről a jövő számunkban!

Az Örökimádás-templom restaurálására adakoztak:

«Egy fiatal pap»: «hogy az Isten akaratát mindenben meglássuk és mindenben teljesítsük» 50 P. — Egy özvegy «betegségéből való felgyógyulásáért és áldott emlékü lelkiatyja emlékére» 10 P. — Egy borítékban 26 P-t kaptunk a következő sorokkal: «Egy szegény árva leány megtakarított pénze, aki itt dolgozik a klinikán; mos és vasal; azt szeretné, ha mások is követnék példáját». — Dr. Pohl Vilmosné: «Családomért» 50 P. — Egy hittanár: «Tanítványom és testvéreinek (négy apácájelölt) a szent hivatásban való állhatatosságáért» 10 P. — Dr. Erős Gyuláné 10 P. — Koch Júlia 1 P 65 f. — Stefanits János 1 P. — Egy édesanya «gyermeke lelkiüdvéért» 7 P. — Kiss Anna 2 P. — Csiz Anna 10 P. — «Emilia»: hálaból a «Mindenkori segítő Szűz iránt, további imát kérve, hogy ezután is segítse a jó Isten» 5 P. — N. N. Tokodaltáró 5 P. — Hingi Mihály 1 P. — Reffi Lászlóné 10 P. — A templomban a restaurálási perselyben bejött február hóban 106 P 58 fill. — Isten fizesse meg és hallgassa meg az adakozók kéréseit!

!! Csak ezt vegyük első áldozóinknak !!

Poppe—Siekens—Dr. Mátrai:

«AZ ISTENI GYERMEKBARÁTNÁL»

című imakönyve nagyszerű tartalommal, szép képekkel, erős vászonkötésben kapható a kiadóhivatalban 2 pengőért. Bőrkötésben 6 pengő. Olvasóinknak 20% engedmény! A legjobb eucharisztikus gyermekimakönyv, amely egyéni lelkiéletre nevel!

MÉG EZT IS...

Még ezt is megértük! Megvan az Úr Jézus fényképe! Ismerjük Öt! Láthatjuk, elnézegethetjük drága arcát, amely még a rettenetes szenvedések után is kimondhatatlanul szép, mert az Övé, a mi édes Megváltónké «cuius vultum desiderat terra» = akinek arcáért epedett a föld.

Most tudományos apparátussal lefényképezték a turini¹ szent lepel arclenyomatát és a művészek ennek alapján egészen pontosan megállapíthatják, rekonstruálhatják a szenvedés utáni holttestről való arckép után Krisztus urunk igazi arcát, amilyen az életben volt. A szent lepel valóságának bizonyítékai egészen helytállóak. A tudományos kutatás² itt kulminált és a hitetlenség propagandája idején a legnagyobb bizonyítékkal áll elő olyan kérdésekben, melyek eddig nyitva voltak, feleletre vártak.

A szentsírból való lepel az isteni Gondviselés kimondhatatlan jóságából maradt meg nekünk, hogy a maga megrendítő és mégis édes valóságában állítsa elénk Magát az Úr Jézust — képben. Akit szeretet, hit és művészet olyannyira iparkodott megközelíteni. Az most előttünk van a maga valóságában. A szent lepel megérte, mire a tudomány addig fejlődött, hogy róla fényképfelvételeket tudott készíteni. Kémiai kísérletekkel is megdönthetetlenül beigazolódott a lepel valósága.

Amikor Hynek könyve magyarul is megjelent,³ a feltámadás diadalmas öröme rezgett minden szívben, amelynek tulajdonosa kezébe vette, elolvasta és képeit nézte. Nem hiába hittek, akik eddig a lepel tanúsága nélkül hittek! Nem hiába bíztak az igazság diadalában! Nem hiába szerették az Úr szenvedésének drága emlékei között

¹ Az olasz királyi család birtokában van.

² Az aloéval behintett lepel fényképezőlemezszerűen felvette a szent test kigőzölgesének alkalikus hatása alatt a vele érintkező test képét a sebekkel és elváltozásokkal együtt. Érdekes, hogy az Úrnak nem a tenyere, hanem a csuklója volt átszögezve, jobb arca összezséve stb.

³ Kapható 2 P 20 fillérért (engedménnyel 1 P 76 fill.) a Kordában.

a szent leplet, amely elé oda viszi az olasz királyi család minden nevezetes eseményét! (Keresztelő, esküvő stb.)

Valahogy úgy érezzük magunkat — mi, az Oltáregyesület tagjai —, mintha ez a szent lepel a mi lelkiségünk őse volna. Nekünk is lelkünkbe kell fogadnunk «az Úr szenvedésének emlékét»; nekünk is mintegy föl kell szívunk az Ő szent sebeinek képét, hogy amikor belőlünk «feltámad» Krisztus s a szentségi jelenlét megszűntével magunkra maradunk, akkor is ott legyen az Ő képe a lelkünkben és tanúságot tegyen egész napunkon át, minden életmegnyilvánulásunkban arról, hogy a lelkünkbe volt takarva Krisztus és a lélek minden funkciója magán hordozza ennek tanúságtételét: az Úr Jézusra emlékeztet igazán, hamisítatlanul; költői képzelet nélkül, a valóságnak minden poézist felülmúló édes igazságával.

Oltáregyletiék, adjunk hálát a hitelenség zűrzavaros lármájába csendülő legyőzhetetlen, tudományos ezüst hangért, a világ sötétségébe a szent lepelről Krisztus arcát sugárzó csodálatos «fényképért» és hordozzuk ezentúl több hitbeli öntudattal és szívbéli diadalérzettel a lelkünkön az Ő drága «hasonlatosságát».

Mátrai Gyula dr.

A D Ó

A misztikus élet kis csecsemőjeként
nyugszom karodon, égi jó Anyám.
Védőn átkarolsz, szent Szívedre ölelsz
Bajban, veszélyben gondot viselsz reám.

Óvsz a bűn szelétől, tüzes szenvedélytől,
Elrejtessz, ha Sátán lelkem vesztére tör.
Tanítsatsz az Istent ismerni, szeretni,
Áldozatból élni, tűrni és szenvedni.

Ha beborul élted, Te gyujtasz világot,
Ha küzdve elestem, Te emelsz fel, áldott.
Égi Édesanyám, mit adjak mindezért? —
Szívet, és ha kell, az utolsó csepp vért.

Csaba Mária.

A keresztyének szenvedése az Oltáriszentség tűzfényében.

Irta: Dr. KERNER ISTVÁN.

2. Az Oltáriszentség tűzfényében azonban szenvedésre való elhivatottságunk még egy másik oldalról is megvilágítást nyer. Az Oltáriszentség az a szentség, amely hivatva van isteni rendelés alapján fenntartani bennünk a kegyelmi életet, naponként növelni, erősíteni azt. Ennek a titokzatos, istengyermeki lelkiéletnek csiráját a Szentlélek helyezte a lelkünkbe a szent keresztségben. Az Oltáriszentség ezt a kegyelmet naponként növeli és így erősíti azt a bensőséges, titokzatos, szent kapcsolatot, amelyet a keresztség kegyelme teremtett köztünk és Krisztus között és amelyet Krisztus a szőlővessző és szőlőtőkéről mondott hasonlatával világított meg a legszebben.

Ezen kegyelem által nyertünk meghívást Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe. (1. Kor. 1, 9.) és arra rendeltetést, hogy hasonlók legyünk Fia formájához (Rom. 8₂₉). Ennek alapján kell kialakulni Krisztusnak bennünk (Gal. 4₁₈), úgyhogy már ne mi éljünk, hanem Krisztus éljen bennünk.

A kegyelem által teremtett egység oly nagy, hogy Szent Pál egyszerűen úgy tünteti fel, hogy ami Krisztus életében megtörtént, az már a mi életünkben is megtörtént vagy meg fog történni.

«Krisztussal együtt minket is életrekeltett az Isten és vele együtt az égiek közé helyezett el». (Eph. 2₆.)

«Krisztussal együtt eltemetkeztünk a keresztségben és Vele együtt fel is támadtunk. (Kol. 2₁₂.)

«Ha feltámadtunk Krisztussal, az odafent valókat keressük... (Kol. 3.)

«Vagy nem tudjátok, hogy mind, akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az Ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk tehát Vele együtt a halálba a keresztség által, hogy amint az Atya dicsősége feltámasztotta Krisztust a halottaiból, épúgy mi is éljünk új életet». (Rom. 6₃.)

De meghalni a bűnnek, a szenvedélyeinknek, gonosz vágyainknak és új, nemes, tiszta, erényes életet élni nem lehetséges önmegtagadás, lemondás, szenvedés nélkül.

A szenvedés tehát számunkra nem sorscsapás, nem a legnagyobb baj ezen a világon, amelytől szabadulni kellene, hanem a Krisztussal való egyesülés és a kegyelmi élet követelménye.

Nem vagyunk többé a test lekötözöttjei, hogy a test vágyai

szerint éljünk, hanem ha megöljük a lélekkel a test cselekedeteit, akkor fogunk igazán Krisztus szerint élni. (Rom. 8₁₈.) S ha Krisztussal együtt szenvedünk, vele együtt is fogunk megdicsőülni. (Rom. 8₁₇.) S amint bőven van részünk Krisztus szenvedésében, úgy bőven van részünk Krisztus vigasztalásában is. (II. Kor. 1₅.) Részt kell tehát vennünk Krisztus szenvedéseiben és fel kell vennünk halála alakját, hogy eljuthassunk a halottakból való feltámadásra. (Phil. 3₁₁.) Mindig kell hordoznunk testünkön Jézus halálát, hogy Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön. Mert mi, akik élünk, mindig halálra adatunk Jézusért. (2. Kor. 4₁₀.)

Maga a halál sem büntetés többé a mi bűneinkért, hanem az Úr Jézussal való egyesülés következménye. Szűz Mária nem vétkezett, mégis szenvedett és meghalt, mert kegyelemmel teljes volt és az Úr Jézussal egyesülve élt. A liliomos szentek, az ártatlan szűzek, a szűzi vértanúk nem bűneik büntetéseül haltak meg, hanem a Krisztussal való kegyelmi élet következményeképen. Nem is félték ők a szenvedéstől és haláltól, hanem inkább vágyódtak utána.

A szentek jelszava volt :

- Szenvedni vagy meghalni (Nagy Szent Teréz).
- Szenvedni és soha meg nem halni (Pazzi Szent Magdolna).
- Szenvedni és hallgatni (Firenzei Szent Teréz).
- Szenvedni és dolgozni (Ledochowska grófnő).
- Szenvedni és megvettetni Krisztusért (Ker. Szent János).

Ők megértették, ha üdvösségünk szerzője a szenvedések tövises útján kereszttel a vállán haladt előttünk, akkor mi, akik a keresztségben Krisztust öltöttük magunkra és vele egyek lettünk, nem juthatunk másképp üdvösségre, mint a szenvedés által.

«Igaz beszéd ez: ha meghalunk Vele, élni is fogunk Vele; ha szenvedünk Vele, uralkodni is fogunk Vele». (II. Tim. 2₁₁.) Azért vagyunk tehát keresztények, hogy szenvedjünk és meghaljunk Krisztussal.

Ez a szent keresztség kegyelmének velejárója. De az Oltáriszentség növeli bennünk ezt a kegyelmet és így csak még inkább fokozza elhivatottságunkat a Krisztussal való szenvedésre. Ha az élet ereje árad belőle, árad Krisztus szenvedése is. Ha növeli bennünk a hasonlatosságot Krisztushoz, akkor közelebb is hoz minket Krisztus szent keresztjéhez is. Ha az Oltáriszentség eszközli, hogy éljünk, de nem mi, hanem Krisztus éljen bennünk, akkor nem más, mint a szenvedő és keresztrefeszített Krisztus fog élni bennünk, az ő szenvedésekkel teli élete fog megújulni bennünk. «Krisztussal együtt keresztre szegeztettem; élek pedig már nem én, hanem Krisztus él bennem». (Gal. 2₂₀.)

(Folytatása következik.)

LELKI TARSOLYOMBÓL

187.

Az anyag korlátolt, de nem akaratos és nem visszaeső, mint az Ember. Ezért van könnyebb sora annak, aki «anyaggal» foglalatoskodik.

188.

Törekedj okosságra s ha marad még crőd — tárgyilagosságra!

189.

Arcodon állandóan a becsületeség, hangodon az igazság érződjön.

190.

Kezdetleges a becsületet emberi szabályokhoz igazodtatni!... Hagyd *Istent* egészen átszüremelni magadon. Keresd, hogy «becsületesen» visszatükrözhesd *Istent*.

191.

Vágyjátok megismerni a vonalak, a formák és színek, vagyis a *harmonia* titokzatossága mögötti világot is.

192.

Soh'se feledd: a Szép megvéd a szürkeségtől!

193.

Az az áldottabb és értékeőbb Szép, ami egységben tart és nempedig ami szétszed. A hófedte hegycsúcs egybeterel s egyben tart, ellenben a virágoserkélyű Firenze házból házba csalogat. Ha egy szűzi, hófedte hegyen járok, több és emelkedettebb leszek, mit aki voltam, vi-

szont a búbajos Firenze elapróz és kifoszt. Ugyanígy vagyunk az Élettel. Állandóan Firenzét járunk. Itt is, ott is oktalanul el-elhagyunk magunkból valami értékeset s mire a végére érünk, kifosztottuk magunkat. Ha maradt még hangod, súgd magadba: *Mea culpa! Mea maxima culpa!*

194.

A műélvezet vidámít, mert a művészet áttör minden *belső* szürkeségen.

195.

A művészet «útja» az áldott mennyei boldogságnak. A *művész* célja: e boldogság áldottságának megéreztetése; a *műpártoló* joga: ez áldott boldogság morális élvezése.

196.

A nagy alkotások felemelő életkörülményeket kívánnak. A nyomor és az üldözés nem kivétel!

197.

Az alkotás a munka mozgalmas, néma imája.

198.

A nagy dolgok legnagyobbja az alkotni-tudás. A művész — írásban, szóban, képen, kőben vagy melódiában — viszontláthatja lelkimagasságát, mely még az Örökországból való.

199.

Az alkotás csakis az égi közlések alázatos visszatükrözése legyen.

Írta: OLCSVAY GÉZA.

Az oltár IV.

AZ OLTÁRASZTAL erős és nagyterjedelmű lehetett a negyedik, ötödik században, mert az arianusok, hogy a katolikusokat bosszantsák és sértegensék, nem egyszer táncoltak rajta. Micsoda önmegfeledkezés volt ez részükről, hogy ily nagyfokú tiszteletlenséget merészkedtek elkövetni. Hogy az oltáron vagy a cibóriumon volt-e feszület, nem lehet biztosan megállapítani. Aranyszájú Szent János († 407) írja: «A koronán van a kereszt, a szent asztalon a kereszt». A mostani szabályok, előírások szerint az oltáron feszületnek kell lennie, két gyertyatartó között. Az oltáron levő gyertyatartókról a XIV. század előtt nincsen szó.

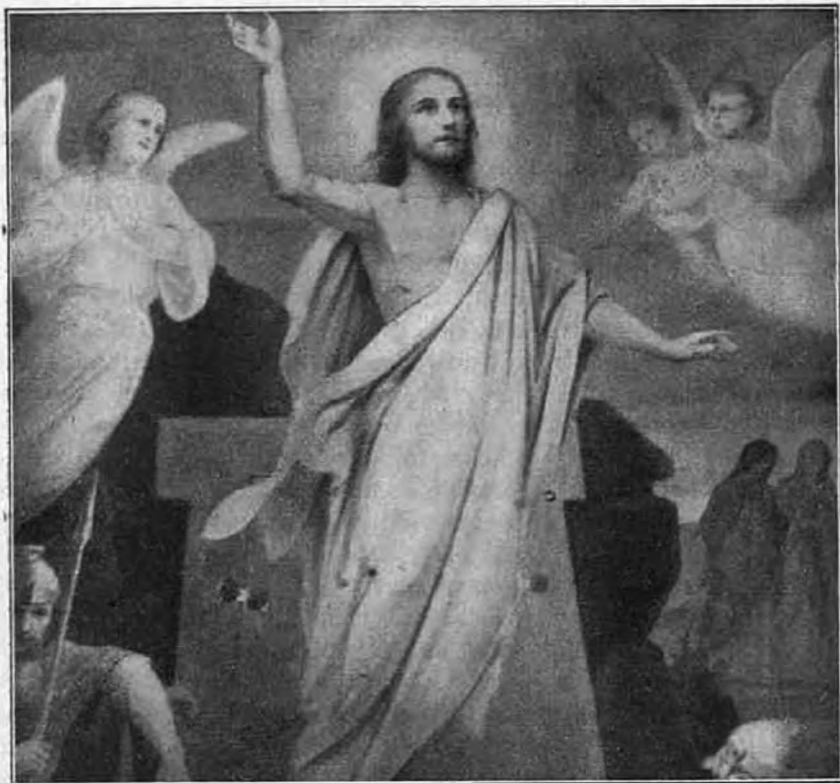
A négy oszlopon nyugvó fekvő építményt — a mennyezettel — cibóriumnak nevezték és nevezzük manap is. Az oszlopok a négy világtájat jelképezik, a mennyezet a mennyországot. A mennyezetről galamb alakjában fémedény függött alá, mely magában foglalta az Oltáriszentséget. A VIII-ik századtól kezdve ereklyetartókat helyeztek az oltárra. Az oltárszekrényt, vagyis a szentségházat (tabernákulum) a XIV-ik századtól kezdődőleg használták.

A négy oszlopon kárpitok szolgáltak az oltár elfedésére. Ennek több oka volt. Az ókeresztény századokban s mindaddig, míg a disciplina arcani¹ megvolt, elsősorban arra szolgált, hogy a Legszentebbet az avatatlanok (a katechumenok, hitetlenek, zsidók és pogányok) tekintete elől elfödje. A katolikus oltár, amelyen az istenemberi áldozat időhöz s térhez kötött alakban végbemegy, a mennynek képmása, valóságos szentek szentje. Az oltár, a szentek szentje elfödése tehát nem csupán történelmileg emlékeztette a híveket a zsidók szentek-szentje előtt függő kárpitra, hanem jelképileg az égi szentek-szentjét is ábrázolta, melynek belsejébe Krisztus Szent Pál apostol tanítása szerint a kárpiton által bement, ahová mi is beléphetünk «a kárpiton, azaz testén által». (Zsid. 10, 20.) A kárpitok le voltak eresztve az avatatlanok miséje alatt és azokat csak akkor vonták félre, mikor a szerpap «Ite catechumeni in pace!» szavaira mindazok eltávoztak, akiknek a hívők miséjén jelen lenni nem volt szabad. Végül gyakorlati célja volt az elfödésnek, hogy a miséző papot védje a szórakozás ellen. Cibóriumos oltáraink napjainkban is vannak még. Rómában a Szent Péter-, a Laterán, Szent Pál-, Maria Maggiore-templomok főoltára is ilyenek. A VI. századtól kezdve elrendelték, hogy az oltárok csakis kőből legyenek és csak kőoltárokat kenjenek meg szentkriz-

¹ Titoktartás törvénye.

mával, utalva ezáltal Krisztusra, aki a szikla, a rendíthetetlen szeglet- és alapkö.

Vannak mozdíthatatlan, mozdítható, vagy hordozható oltárok és kiváltságos oltárok. A mozdíthatatlan oltároknál az oltárlap és az építmény elválaszthatatlan egészet képeznek. A mozdítható oltár

egyszerű, négyszögű megszentelt (konszekrált) kőlap, amelyet minden-hová elvihetünk és az oltárasztalon elhelyezhetünk. A kiváltságos oltár azáltal lesz azzá, hogy azon a rendes megengedett napokon kívül is mondható votivmise; ezen oltár látogatásához búcsúk is vannak kötve az élők és holtak számára és a rajta mondott szentmise által teljes búcsú nyerhető a tisztítóűzben szenvedő lelkek javára.

Az oltár jelképes értelmét tekintve, az Egyház tanítása szerint az oltár az utolsó vacsora áldozatasztalának, továbbá a keresztnak és a Kálváriahegynak jelképe. Mivel Jézus Krisztus az Egyház-

ban állandóan jelen van, azért katolikus oltárunk a szentek-szentje, Krisztus királyi trónja, lakóhelye az emberek között, az Újszövetségben az igazi frigyszekrény. Katolikus oltárunk az atyai ház asztala, amely körül a ház serdülő gyermekei és a meghívott vendégek foglalnak helyet. Krisztus itt magát nekünk eledelül adja, amikor felszólít minket: Vegyétek és egyétek: ez az én testem. — Edes Üdvözítőnk bevonult az igazi szentélybe: a mennyországba és ott mint áldozat a világ bűneiért, magát a mennyei Atyának bemutatja. A földi oltár jelképe ilyformán az égi Jeruzsálem magasztos oltárának. Az oltár Krisztus sírjának is jelképe és mert az oltáron egyúttal a szent vértanúk ereklyéi vannak elhelyezve, azért az oltár egyszersmind a szent vértanúk sírját is jelenti. Végül az oltár a keresztyének szívét is jelenti, mely elsősorban Istennek és Istenért felebarátainknak is dobogjon. Szívünkben mutassuk be folytonosan áldozatot az Istennek. Az oltár szentlecke-oldala az ó-, az evangéliumnak része pedig az Újszövetségnek jelképe.

Az egész emberi nemnek, de különösen nekünk, katolikusoknak, naponkint ezerszer kell hálát adni Jézus Krisztusnak azért a végtelen jóságaért és kegyességéért, hogy az utolsó vacsorán a Cönákulum asztalán a legméltóságosabb Oltáriszentséget alapította és vele az Újszövetség oltárát e világba helyezte. Az oltár fontosságáról és fenségéről a jámbor Olier e gyönyörű sorokat írta: «Az oltár a hármasság Egyház központja, összekötő kapcsa. Mind a három Egyház szinte megrendülne alapjában, ha valamely hatalom ezt az oltárt lerombolná. Az ég lakói meg lennének fosztva olyan látványtól, amelyet gyönyörteli elragadtatással szemlélnék. A szenvedő Egyház, amely némelyek szerint több tagot számlál, mint ahány ember itt a földön él, mérhetetlen szomorúságba és vigasztalanságba merülne. A küzdő Egyház ezzel az áldozattal a kegyelmek forrását vesztené el és hamarosan tönkremenne. Hiszen a többi szentség is, amely az Egyházat építi és fenntartja, az Eucharisziába nyújtja gyökereit. Aquinói Szent Tamás szerint majdnem minden szentség az Oltáriszentségben éri el célpontját. Eleven hit kell annak felértésére, mit jelentene az Egyházra és így az egész világra, ha nélkülöznénk az Eucharisziát és vele az Újszövetség oltárát».

Nagelreiter Alajos dr.

Szentáldozás alatt érezzük át az engesztelésnek azt az égfelé sugárzó lendületét, erejét és értékét, amely a szívünkben jelenlévő Krisztusból (szenvedéssel szerzett érdemei!) sugárik az Ég felé! A magunk gyarló engesztelésével kapaszkodjunk utána! Bizzuk ilyenkor a mi szárnyaszegettségünket az Ur égbetörő energiáira!

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

NE FELEJTS EL azért kis Mária — mondta neki a fiú búcsúzásul, és megsimogatta aranybarna haját, azzal már ment is, vissza sem nézett.

A tanyaház kihaltnak látszott. Bognár, aki másodszor vesztette el hitvestársát, másodszor élte át a legmélyebb gyász szívettépő magányát, úgy próbált könnyíteni magán, hogy elmenekült hazulról. Kora reggeltől késő estig a földeket járta, este holtrafáradtan zárkózott szobájába, Mária eszébe sem jutott. A cselédkezén maradt kislány meg mindig több és több időt töltött a néma szobában, arca megsoványodott, szeme könnyeket rejtegetett. Így találták őt arra jártukban Huszkáék, a szomszéd kisbirtokosok s mivel nagyon megesezt szívük a magárahagyott gyermekek, elkérték apjától. Bognár kényelmetlen szégyenkezéssel ébredt tudatára mulasztásának, megköszönte a szomszédok jóságát, de nem teljesítette kérésüket, hanem ujsághirdetés útján anyahelyettest hozott a házhoz s mint aki dolgát jól végezte, tovább kóborolt a földeken, vagy naphosszat vadászott és — felejtett. Közben már az ősz elsírta könnyeit, megvetette a lehullott falevelekből a tél ágát, a karácsony küszöbön állott. Huszkáék másodszor is átmentek a Bognár-tanyára s mivel a kislányt éppen olyan szótalannak, éppen olyan haloványnak találták, mint első ízben, nem sokat beszéltek, felpakkolták a kocsira és apjának üzenetet hagytak, hogy majd ünnepek után visszaviszik. Bognár a látszat kedvéért kicsit zsörtölődött, titokban azonban hálásan vette a dolgoknak ilyen fordulatát, sőt mire az ünnepek elmúltak, elfelejtette visszakérni a gyermeket. Azontúl néha be-benézett Huszkáékhoz, megkérdezte, nincs-e valamire szüksége a kislánynak hazulról, aztán sietve továbbállt. Egyszer Máriát is megkérdezte, mit szeretne, mit hozzon neki s akkor a kislány félénken hozzásimult:

— Küldd át, apukám, az imazsámolyt meg a mécses, úgy hiányzik nekem. — Az apja akkor régóta nem érzett forró szeretettel ölelte magához, jobbról, balról megcsókolta. A küldemény egy órán belül megérkezett, Mária este már a mécses szelíd fénye mellett imádkozott s utána úgy érezte, hogy most már minden jóra fordult. Tavaszra az ő arcára is pir színesedett, már tudott nevetni, újra örülni a rügyező fáknak, virágos réteknek, sőt mikor apja a jól ismert sárga kocsin elvitte az aratási ünnepre, maradéktalanul boldognak tudta magát.

De valahogyan úgy van az megírva a csillagokban, hogy minden

örömmel nagy ára van; Mária ezért a kicsike örömért hamarosan súlyosan megfizetett. Gyönyörű júniusvégi nap volt, apja lóháton vágatott át hozzájuk, az arca sugárzott s ujjongva kiáltotta messziről: «Kitört a háború, holnap én is indulok!» — A kislány dermedten, értetlenül nézte ezt az örömet, remegő szívvel hallgatta szenvedélyes szavait: «csak el, el ebből a szörnyű némaságból, ebből az ijesztő magányosságból, jó lesz nekem a háború ezer réme, hadd felejtsem el ezt a szívemből soha ki nem téphető rémet. Gyógyulni, felejtetni, mindent felejtetni!»

Filmszerű gyorsasággal peregtek az események. Bognár Géza kívánsága ijesztő módon teljesedett be. Az első ütközet első halottja ő volt. Egy ostoba puszkagolyó kiejtette szívéből a fájdalmat, meggyógyult örökre és Mária most már igazán árván maradt. (Folytatjuk.)

Az Oltáregyesület halottjai 1936-ban.

Budapest: Mihálek József, özv. Hollóssy Ferencné, özv. Szkaszkó Sándorné, özv. Petzold Ágostonné, özv. Lukács Jánosné, özv. Bodnár Istvánné, Farsang Mária, Kolibál Margit, Takács József, özv. Horánszky Bertalanné, Hock Márton, özv. Kempen Istvánné, Takács József, Mózel Teréz, Forgó Jánosné, Kelevitz Mártonné, özv. Magdi Györgyné, özv. Drumár Jánosné, özv. Fülöp Imréné, özv. sevai Sorsich Béláné, özv. Derecskey Mihályné, Szóke Gézáné, Szepes N.-né, Stadler Teréz, Horváth Mihályné, Verban Joachimné, Szobonya Józsefné, Kral Gyula, Tashi Józsefné, Szóke Gizella, Szinting Andrásné, Kassai Krautz Dezsőné, Nagy Józsefné, özv. Szladits Károlyné, özv. Mészöly Pálné, özv. Szeglet Dénesné, Forgó Ferencné, Hónig Ferencné, Véber Antalné, Vakán Lajos. — *Vác*: Meszner Erzsébet. — *Onga*: Hermann Jánosné. — *Kőszeg*: Micolcsek An-

talné, Horváth Józsefné, Czuppy Anna, Tóth Gyuláné, Simon Mihály, Geröly Mihályné, Jenny Béláné, Ecker Jánosné, Varga Mária. — *Gesztye*: Sipos Istvánné. — *Kunágota*: Piros Erzsébet. — *Apc*: id. Pap Istvánné, Pajkos Ilona. — *Újfehértó*: dr. Tamási András. — *Rimóc*: Kelenegy Teréz, Percze Vincéné, Kanyó András, Kanyó Krisztina. — *Balatonszentgyörgy*: Molnár Józsefné, Balla Julianna, Hoglián Mihályné. — *Vámosmikola*: Medgyes Lajos. — *Karancsság*: Új Rozália, Új Julianna, Demény Borbála, Kis Katalin, Virág Antal, Virág Ferenc. *Rakamaz*: Durst Irma, Staiber Margit, Lakó Mária, Hubert Terézia. — *Nemesböd*: Bodó Dánielné, Nagy Istvánné. — *Balatonederics*: Szabó Gáborné, Szabó Lászlóné. — *Óföldség*: Beöthy Károlyné. — *Böhönye*: Eizingerics Jánosné, Török Katalin. — *Balatonszabadi*: Takács Jánosné, Végh Dávidné. — *Soroksár*: Murzsán Jánosné.

Az eucharisztikus szentévre az egész magyar püspöki kar az Oltáregyesületet ajánlja, hogy általa a lelkeket a szentségi Úr Jézushoz kapcsolja! A meglévő Oltáregyesületeknek nagy öröme és buzdítás a minél intenzívebb propagandára és belső munkára is.

DIADALÉRZET A HITBEN.

Körülöttünk az istentelenség vihara tombol. Moszkvában 1600 atheista vezér gyülekezett össze és programjukká tették, hogy kiirtanak minden Istenhívó vallást; lerombolnak minden kolostort és zárdát; megölnék mindenkit, aki Isten szolgájának vallja magát. S ennek az eszmének hívei a szomszédunkban támadási támpontokat építettek ki, idebent pedig folyton izgatnak, ingerelnek, elégedetlenséget szítanak, pénzelnek és vesztegetnek, akit csak kell és lehet, mert nekik a gyűlölt Isten ellen kell győzniök és gyűlöletük oly nagy, hogy mindent megadnának és fel is áldoznak mindent a győzelemért.

Akárcsak a zsidók engesztelhetetlen gyűlölete Krisztussal szemben! Ők is mindenre készek voltak. Pénzzel apostolt vesztegettek meg! Hamis tanukat fogadtak! Hiába mondta Pilátus, hogy «nem találok okot Őbenne» — az engesztelhetetlen gyűlölet igazságtalanul is halált követelt arra, akinek nem tudtak szólni, amikor nyilvánosan kérdezte: «Ki fedd meg engem a bűnről?»

A gyűlölet vak és addig nem tér magához, míg ki nem elégítette bosszúszomját! Sőt sokszor még olyankor is tovább hajszolja magát a kiöntött vértől megittasultan.

Bennünket elfog a félelem és megborzadunk attól, amit eddig tettek, amit ellenünk terveznek az istentelenek!

És akkor a szörnyű nagypéntek után először csendesen, aztán mindig hangosabban hangzik fülünkbe az oltárról az Alleluja, a diadalujjongás a nagyszombati szentmisében. Majd újra csend lesz, még nem szól orgona és harang, csak este, a feltámadási körmeneten kél szárnyra igazán a lélek örömmámoros diadalérzete Krisztusnak győzelme kapcsán: *Feltámadt Krisztus e napon — Alleluja, hála legyen az Istennek!*

Kedves oltáregyletiek, *itassuk át e húsvéti ünnepkörben a lelkünket hitünk diadalérzetével!* Amint Szent Pál azt mondja: «ha Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek» — úgy azt is mondhatjuk, Krisztus feltámadásával erősödjék meg hitetek! Az Úr Jézus látszólagos legyőzetése után feltámadásában jelentkező nagy dicsősége világosítson meg, erősítsen meg és lelkesítsen nagy bátorságra, mert látjuk, hogy Krisztust nem lehet többé megölni. Sőt akkor az egyszer sem lehetett volna, ha Ő maga nem akarta volna. Aki egyszer feltámadott, az többé meg nem halhat!

Kedves oltáregyletiek, imádkozzunk azért, hogy a húsvéti ünnepkör minél több gyenge hitűt erősítsen meg, minél több Istentől elszakadtat hozzon vissza Krisztus táborába és ellenségeink előtt is legyen nyilvánvaló a feltámadásban megdicsőült Krisztus békét árasztó győzelme!

TELJES BŰCSŰK:

Április 4-én és 5-én, egy tetszésszerinti napon és az imádási óra napján.

Központi.

Aldozzunk öntudatosan!

Aldozzunk tárgyilagosan!

Figyeljünk arra, hogy az Úr van nálunk s az alatt az idő alatt sem szünik meg Megváltónk és örök Főpapusunk lenni!

A KÉPMUTATÓ*

Részlet *Otto Michael* «DER MANN IM HOLZ» című könyvéből. — Benziger kiadás. O. Höfels Seilerstätte 28. Wien I. Füzve 3:40 fr. kötve 4:60 fr.

A TEMPLOMBAN lévő többi gyóntatószékek lassanként elnéptelenedtek. A gyóntatóatyák is egymásután surrantak ki belőlük; ki meghajolva, ki támolygón, ki túlterhelve. Mintha árnyékfigurák lettek volna a templom misztikus sötétjében. Ebben a pillanatban tért be egy lángolószemű öregember a fiatal szerzetes-barát ósdi gyóntatószékébe.

— En egy képmutató vagyok! — kezdte az önvádolást.

Ez a szokatlan vád felrázta fáradtságából a barátot s néhány percnyi tünődés után ezt súgta a fekete rács felé:

— Nos, Isten nyujtsd önnek segítséget a visszatérésre!

— Ó! — jajdult fel az öregember. — Szóval megint itt van? megint rám talált a «rettenetes», az «irtózatós» visszatérés? . . . Miért nem mondta, hogy «megtérésre . . .»

— Mondhattam volna azt is! — felelte meglepetten a barát. — Isten segítse önt megtérni! — súgta szelíd biztatással.

A kétségek között vergődő már csak a fejét rázta, rázogatta, olykor szinte beleremegett a teste is, az ósdi gyóntatószék is.

— Ó! Ez nem mindegy! — nyögte lemondón. — Ön az első szavával találta fején a szeget. De vajjon tudok-e én megint visszatérni?

— Erősítse magát, kedves uram! — hajolt most közelebb a szerzetes. — Gondolom, nem akarja elhítni vélem, hogy ez önnek nehezen fog menni?

— Én valóban egy képmutató vagyok! . . . Értsen meg engem, kérem — dadogta. — Éz vagyok és ez voltam mindig. Most 63 éves vagyok, hát hogy térhetek én vissza?

Elhallgatott. Izgatottan és nagyon hosszúakat lélezett.

— Legutoljára négy héttel ezelőtt gyóntam. Tizennyolcadik életéveemtől kezdődőleg havi-gyónó vagyok, de hogy mikor volt a legutolsó, valóban érvényes gyónásom, nem tudom. Talán 40, 41, 42 évvel ezelőtt!

— Lehetetlen, uram! — kiáltott fel megremegve a szerzetes. — Ez mégsem lehetséges!

— Ugy-e, ön is gondolja . . . szóval mégsem lehetséges ez? — kapott szomjasan az őszinte, kegyelmes biztatás után. — Olykor én is érzem, hogy . . .

* *Olcsvay Géza* szabad fordítása.

A szerzetes megszeppent, gondolatban nehezteléssel illette magát, érezte, hogy az előbbi vigaszt elhamarkodta.

— Félreért, uram. Nem az ön gyónása lehetetlenség! — súgta. — De az alig hihető, hogy ön ne lenne tévedésben.

Az öregember megint csak a fejét rázta idegesen.

— És mégis! — sóhajtotta. — Látja, ezért félek én olyannyira a «visszatérés»-től!

Ismét nehéz és kínos csend ékelődött közéjük. Segítség nélkül maradt mind a két ember. Néhány pillanat múlva újra felhangzott az önvádolás; most keményebben, pörölyütésszerűen.

— Én sohasem mulasztottam el egyetlen egy vasárnapi szentmisét sem. Sohasem káromkodtam. Ugy látszódott az életem, mint egy jámboré, de a lelkem mélyén magamban nevettem az egész komédián és az Istenen. Ezzel a nevetéssel sok mindent elértem. De nem erről van szó. Én öltem, ne ijedjen meg kérem, nem fegyverrel. A becsületet szóval és olykor még egy tekintettel is megölheti az ember! . . . Én házasságokat dúltam szét; a magamét és a másokét. De ne kérdezze kérem, hogy «hányszor»; nem tudom. Sok mindenem van, ami jog szerint nem illet. Egész életemben hazugságból éltem; ez volt a levegőm, az ételem. Sajnos, most nemcsak erről van szó. Mindezek mellett még képmutatóskodtam! . . . Egészen eddig az óráig! — rikoltotta kétségbeejtőn. — És ön szerint nekem tovább kell képmutatóskodnom!

— De az Isten szerelmére kérem, uram, szedje össze magát! — hajolt izguló szájalommal feléje most a szerzetes s feje az ósdi gyóntatószék élettelen rácsához ütődött. — Embertestvérem! . . .

A templomi kísérteties sötétségbe csak a fájdalmas Szűz körül égő áldozati gyertyák árasztottak kísérteties világosságot. A fiatal szerzetes szívére különös érzés abroncszott. Szeretett volna felkiáltani, küzdeni a kétségbeesés ellen, melyet a gyónó oly régen magaelőtt hajszol s most orvul feléje is nyomul.

— Ahogy jöttem, — kezdte újra az önvádló — és ahogy a templomkörüli körmenetes vezeklőket láttam, vállukon a kereszttel, térdencsúszva a kereszttutat járni, belémnyilalt a gondolat. Ezt kell tenned! . . . Így kell neked is vezekelned! . . . De ahogy a keresztfát megérintettem, amikor vállra akartam venni, eszembeötlött, hogy itt is, ott is vannak, akik ismernek engem, akik tudják, ki vagyok s ha ezek látnak, ezt mondhatják: Nézzétek, milyen jámbor a gazdag ember! . . . Nézze kérem, ha a vagyonomat közéjük dobom, hogy némileg kárpótoljam azokat, akiket károsítottam, akkor ezt mondanák az emberek: Nézzétek a szentéletű embert! . . . Kérem, ha én csak egy tolvaj, csak egy házasságtörő, csak egy normális gyilkos lennék, tudnék bűnhődni és megtérhetnék! . . .

De egy képmutató, valóban csak visszatérhet! Nincs számára más út, mint visszatérni! Uram, tudja ön, hogy mi ez? — rikoltotta remegve. — Ez annyi, mint ugyanazon az úton, mint amelyiken jöttem, *visszabak-
tatni*, vagyis: újra templomjárás, szentáldozás, alamizsnálkodás; ezek egy jámbor ember ismertetőjelei. Ó... Sohsem voltam jámbor!... Soha, soha!... Életem minden napja képmutatás volt eddig. És most, mikor én el akarok térni a képmutatáskodástól, vissza kell tennem a képmutatáskodó útra? — a hangja most fenyegetőleg rezdült.

Nagyon hosszú szótlanág ült rájuk. A vádló, furdaló csend belefészkelte magát az öreg gyóntatószékbe. Kívülről behallatszott a sok-sok búcsús, a sok-sok bűnös évszázados imakönyörgése...

Ó, Mária segíts, ó Mária segíts,
Ó, Mária, segíts, rajtam is!
Egy szegény bűnös közelg Feléd.
Életben, halálban
Ne hagyj elveszni,
Ne engedj halálos bűnben meghalni,
Állj mellém az utolsó harc alatt,
Ó, irgalmasság Anyja!

A fiatal szerzetes-barát utánuk imádkozta, hallhatóan, hogy a vergődő bűnös meghallhassa.

— És tulajdonképen mi űzte önt *most* ide? — kérdezte szelíden.

— Mi? — rezzent meg az öregember. — Hát az utálat és a félelem! — felelte kurta őszinteséggel. — Az önutálás meg a félelem a haláltól és legfőképen ami utána következik...

— Érzi, uram, hogy mennyi szépség, békesség van abban, hogy már nem neveti az Istent?

— Érzem — súgta. — Most valószínűleg Ó nevet rajtam?

— Vigyázzon, kérem, ennyire nem szabad és nincs oka kétségbeesnie — mondta nyomatékkal a szerzetes. — Isten gúny nélkül való!... Ezt sohse felejtse. Isten az utálatot és a félelmet segítőeszközüül küldte önnek, mint kegyelmet. Talán az utolsót?...

— És most?... Most mit tegyek?...

— Az előbb azt mondta, hogy vállaira akarta venni a keresztet, hogy térdencsúszva hordozza végig a Kálvária útján. Jól sejtette, hogy olyan életet, mint amilyent ön élt, nem lehet néhány imával levezekelni, nem lehet megváltani, megtisztítani. De a keresztvivő zsoltárt éneklő búcsúsokénál sokkal nehezebb kereszt vár önre, uram. Viselje mátol kezdve «bűnhödés-ként» az életét. Ez legyen az ön keresztje. Lépjen rá a nehéz «vissza-útra» s formáljon belőle egésztelő-keresztutat! Az Úr

kegyelmes önnel, uram. Már jóval kevesebb éven át kell visszafáradnia, mint amennyi ahhoz kellett, hogy *ide* jöjjön. Talán még a kevésnél is hamarabb megváltja önt ettől a keresztútól. De addig, kedves ember-testvérem, addig, amíg az Úr e keresztet a vállain hagyja, hagyja ott ön is. Ha sebesíti is a vállát, ha fel-feljajdultatja is, csak hordja, viselje engesztelően, mint vezeklést, mert eleddig csak gúnyból vette kézbe, gúnyból emelgette, vetette magára! Most már mindez nem képmutatás! . . . Most mindez egy roppant nagy szükségesség lett, testvérem. És ha az Úr ezidőben embereket fog ön felé küldeni, akik majd megbotránkoznak és «képmutatónak» nevezik önt, — ez igen könnyen lehetséges — akkor forduljon Istenhez, akit lemosolygott s súgja Feléje: Amikor képmutató voltam, Uram, jámbornak láttak, most képmutatónak tartanak, most tégy jámborrá, azután még jámborabbá, Uram.

* * *

A templom körül áthatolhatatlan éjtszaka ödögött. A házak ablakainak szegényes fényei eltűntek, belezuhantak az éjtszakába. Csak a magasbanyúló templomtest kis ablakából szűrődött ki rézvörös fény, az éjjel-nappal égő áldozati oltárgyertyák örök fénye.

Csak három ember volt még ébren. Egy fehér cellában térdelt a fiatal szerzetes, békességért ostromolta az eget; a templomhoz vezető keresztjáró úton az öregember cipelte izzadva, lihegve, térdencsúszva a keresztet; a templomban oltártól oltárig surrant egy tolvaj . . .

A térdencsúszó vezeklő egyre közeledett az útvég felé, de nem ért oda. Előtte megtorpant, felsikoltott s vége lett a keresztútnak, kiszenvedett. Az Úr megsajnálta, elfogadta. Összefutottak az emberek, de csak a fiatal szerzetes-barát ismerte fel a vezeklőt, akiről tudta, hogy már nem «képmutató».

Pályázatot hirdettünk egy népies nyelvű, *eucharisztikus* tartalmú *elbeszélésre vagy regényre*, melyet a megnagyobbodott «Örökimádás»-ban leközölhetnénk. Terjedelme nem lehet több három nyomtatott ívnél = 48 nyomtatott lap az «Örökimádás» folyóirat méretében. A pályázaton résztvevő összes munkák az «Örökimádás» tulajdonába mennek át és a nem nyertesek közül is joga van a lapnak bármelyiket leközölni. *Jutalmak*: I. díj 100 P. II. díj egy ezüst Krisztus-fej művészi kivitelben, III. díj ugyanaz, bronzba öntve. Beküldési határidejét többek kérésére szeptember 1-ig meghosszabbítjuk és precizirozzuk a módját: jeligés a pályázat a bírálat miatt. — Cím: Az «Örökimádás» szerkesztősége, Budapest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület központi választmánya március 15-én délután négy órakor tartotta rendes havi ülését, amelyen a választmány tagjai szép számban vettek részt.

Dr. Mészáros János prelátus, országos igazgató a tempus Passionis, az Úr szenvedése idejének lelki tanításairól szölt megnyitójában.

A legméltóságosabb Oltáriszentség a szenvedés emléke. Külön vigasztalásunk rejlik ebben a tényben. A szenvedés problémájának egy kulcsa. Megvilágítja azt, hogy a szenvedés miért keresi sokszor inkább a jókat. A Krisztus szenvedése, önfeláldozó halála adja meg a választ. Meg kell értenünk azt, hogy a szenvedéssel Istennek céljai vannak. Az Oltáriszentségen is rajta van a szenvedő Krisztus vére, szenvedésének minden súlya és vigasztalása. Ha leborulunk Előtte és szől mihozzánk az Úr Jézus, megvigasztal minket.

A választmány ezután sok olyan üggyel foglalkozott, amelyekben még újabb információt tart szükségesnek, azért nem döntött véglegesen.

A herminamezői új templom monstranciáját, melyet egy évvel ezelőtt megszavazott a bizottság, tekintettel a templom szeptemberi felszentelésére, már most kiviteleztetni, hogy az ajándékokból rendezett kiállítás al-

kalmával kéznél legyen. Használni azonban csak az Oltáregyesület jövő évi kiállításán történendő megáldás után fogják a monstranciát.

Báró Orosdy Fülöpné ajándéka. Az Oltáregyesület választmányának régi oszlopa és a zárdával együtt nagylelkű mecénása, újabb tanúságát szolgáltatva nagystilúságának és fenkölt lelkületének, amikor két gyönyörű (összesen 4 kg 13 dg súlyú) ezüst vázát ajándékozott azzal a rendeltetéssel, hogy azok beolvastva, a világkongresszusi nagy szentségtartó ezüstanyagául használtassanak fel. A választmány örömmel csodálta meg a pompás barokk vázákat és a távollevő jötevőnek levélben köszönte meg nagylelkűségét. Mivel már 8 kg 93 dg ezüstünk van, már csak 1 kg hiányzik.

Köszegről — az ottani Oltáregyesület buzgó életének tanúsága ez is — egy női aranyóra, egy súlyos, vastag jeggyűrű és 10 P érkezett ugyancsak a monstranciára.

A kísérőlevelek a következők:

1. «Olvastuk az Örökimadásban, hogy a budapesti eucharisztikus világkongresszus körmenetén használandó művészi kivitelű monstrancia elkészítéséhez mindenki adakozhat.

Örömmel vettük ezt tudomásul és sietek az elsők között hozzájárulni ezzel

a csekélységgel, s felajánlom megboldogult nővérem órájának arany hüvelyét az Úr Jézusnak, azzal a kéréssel, hogy Istenben boldogult drága jó nővérem emlékére és lelkiüdvére szíveskedjék ezt a monstranciánál alkalmazandó aranydíszítésekhez *beleolvasztva* felhasználni.

Vagyok kiváló tisztelettel . . . »

2. «A világháborúban meghalt drága jó férjem halálának 20-ik évfordulója éppen egybe esik a budapesti Eucharisztikus Világkongresszus évszámával (1918—1938).

Ebből az alkalomból én is felajánlom az Úr Jézus minél nagyobb dicsőségére a készíttendő művészi kivitelű monstancia előállításához hősi halált halt férjem jegygyűrűjét, az ő lelki üdvösségeért, szeretett magyar hazánk felvirágzásáért és az igazi Világbékéért!

Mivel azt szeretném, ha ugyanez az arany, amit megboldogult férjem a nagy világegészkor is kezén viselt, díszíthetné az Úr Jézus lakóházát, engedje meg Főtisztelendő Igazgató Úr, hogy kifejezhessem azt a kérésemet, hogy szíveskedjék e jegygyűrűt majd *beleolvasztva* felhasználni a monstanciahoz.

Szíves értesítést kérünk, ha a küldemény megérkezett-e hiány nélkül? Egyben kérjük azt is, hogy a lapban ne méltóztassék *egyikünk nevét sem közölni*.

Kiváló tisztelettel . . . »

3. «Ide csatolva küldök én is egy csekélyke összeget a monstancia előállítási költségre.

Alázattal kérem az édes Üdvözítőt, vegye oly szeretettel, mint az evangéliumbeli özvegy 2 fillérért s legyen részvételt s vonzza magához azt a drága lelket, akiért felajánlom.

Egy oltáregyleti tag.

Mindhárman névtelenek kívánnak maradni! Az szentségi Úr Jézus áldja és jutalmazza meg őket!

Ajánlatot kaptunk az Eucharisztikus világkongresszusi nagy monstancia ingyenes megtervezésére és az Oltáregyesület által összegyűjtött anyagból való díjmentes elkészítésére. A választmány szívesen fogadta az ajánlatot, de a döntés a jövő választmányi ülésre marad, mert még egy ajánlat érkezett és annak részletei még megtárgyalandók. Így az elkészítéshez nem kérünk adományokat. Helyette inkább a

Pápa Őszentsége számára készíttendő művészi magyar hímzéses fehér selyem miseruhára, amely szintén tárgyalás alatt van a választmánynál.

Felkérjük a magyar népművészet gócpontjain levő Oltáregyesületeket, hogy a népművészet remekeiből való darabokkal, főleg csipkéekkel (albára, karingre, oltárterítőre, szentségi trónra való, csak fehér) a jövő oltáregyesületi kiállításunkon vegyenek részt. Ha maguk nem produkálhatnak ilyent, legálább buzdítsák azokat, akik megtehetik, hogy részt vegyenek. Nemcsak az esetben fogadjuk el a csipkéket, ha az Oltáregyesület céljaira felajánlják, hanem akkor is, ha csak kiállítják és utána visszakerik.

Az ócsai Oltáregyesület beszámolójából megtudjuk, hogy az Oltáregyesület — mint a hitélet kovásza — egészen átalakítja a falu képét, Cser Antalné beszámolójában elmondja, miként készítette elő az Oltáregyesület a húsvétet (Triduummal) nemcsak a plébánián, hanem a pakonypusztai hívek számára is lehetővé tette a szentmisét és a húsvéti szentáldozást. Szentségimádáshoz most már virágos az oltár, tele a templom, nincs egyedül az Úr Jézus, mint ezeltűt. A saját templomuk hiányainak pótlására nagyszerű előadások jövedelméből 600 P-t fordítottak. A tagok szorgalmasan kézimunkáznak a saját templomuk számára. Szívvel kívánjuk, hogy az Úr kegyelme éltesse ezt a buzgóságot állandóan!

Páparól, — ahol az ország egyik legfinomabban dolgozó Oltáregyesülete működik — ismét gyönyörű eredményeket elért a beszámolóit küldött *Németh József* apátplébános, az Oltáregyesület agilis igazgatója. Az Oltáregyesület Pápan az irgalmas nővérek zárdájában talált igen meleg ott-

honra és szeretettel és hozzáértéssel párosult segítő erőre. Főleg az intézet végzett tanítónői dolgoznak páratlan finomsággal és művészettel. A Központ kiállításán mindig kitűnnek a pápai Oltáregyesület darabjai. És mit produkáltak! Alljon erről előttünk a beküldött kimutatás:

A pápai Oltáregyletben 1934. év októberétől 1936. év októberéig az alább felsorolt egyházi ruhák készültek.

Szegény templomok részére :	Elosztott :				Főtemplom részére :
	Budapest		Veszprém		
Miseruha Drb 10	Miseruha Drb 10	—	—	—	Miseruha Drb 3
Miseing 24	Miseing 10	Miseing 3	Miseing 3	Miseing 11	Miseing 1
Karing 10	Karing 3	Karing 3	Karing 3	Karing 4	Szósztakaró 1
Velum 1	Velum 1	—	—	—	Tabernakulumhoz függöny 1
Ciboriumtakaró 20	Ciboriumtak. 10	Ciboriumtak. 5	Ciboriumtak. 5	Ciboriumtak. 5	—
Oltárterítő 6	—	—	—	Oltárterítő 6	—
Kehelyfedő 51	Kehelyfedő 12	Kehelyfedő 10	Kehelyfedő 10	Kehelyfedő 29	—
Kehelykendő 72	Kehelykendő 20	Kehelykendő 20	Kehelykendő 20	Kehelykendő 32	—
Kéztörő 57	Kéztörő 30	Kéztörő 10	Kéztörő 10	Kéztörő 17	—
Oltárterítő-csipke 3	—	—	—	Oltárterítő-csipke 3	—
Öv 13	Öv 7	Öv 2	Öv 2	Öv 4	—
Disztóla 5	Disztóla 2	—	—	Disztóla 3	—
Vállkendő 12	Vállkendő 10	—	—	Vállkendő 2	—
Kehelyterítő 28	Kehelyterítő 6	Kehelyterítő 6	Kehelyterítő 6	Kehelyterítő 16	—
Kehelyfedő arannyal 2	—	—	—	Keh.-fedő ar. 2	—
Szentség alá takaró 4	Szentség a. t. 4	—	—	—	—
Bursa 3	Bursa 2	Bursa 1	—	—	—
Stóla, különféle 9	Stóla 5	Stóla 2	Stóla 2	Stóla 2	—

Pápa, 1936 október 11-én.

Németh János
apátplébános.

Gyönyörű eredmény! A szentségi Úr Jézus sugározza be az Érette dolgozók életét kegyelmeivel az Ő szokásos

„nagy-lelkűségének» mértéke szerint! Az egyesület az elmúlt évben 25 új taggal növekedett. Isten hozta, Isten áldja őket!

Az oltáregyleti útmutató megjelent.

Minden oltáregyleti ügyben (Mi az Oltáregyesület? A tagok kötelességei, az Oltáregyesület szervezete, megalakulása, élete és különféle hasznos tudnivalókból összeállított füzet) útbaigazít. Bár csak 42 lap terjedelmű, mégis tárgymutatóval is el van látva, hogy azonnal ott nézhessünk bele, ahol kérdésünkre a feleletet megtalálhatjuk. Minden helyi igazgatónak és elnöknek meg legyen a most megjelent kis útmutatója. Ára 80 fillér. Kapható a Központi irodában, IX., Üllői-út 77. Levelezőlapon megrendelve, csekkel küldjük! Az Oltáregyesület minden plébánián programmba vett megszervezésénél nagy szolgálatot tehet!

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.